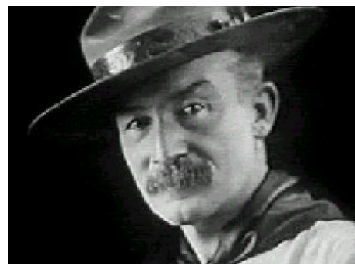

Povijest izviđaštva u svijetu

Tko želi znati što je skautizam, kako je postao, koje su njegove glavne ideje, taj mora znati život njegovog utemeljitelja i organizatora. Niti jedna biografija ne može bolje nego B.P. – ova tako dobro razjasniti kako znameniti ljudi dolaze do svojih velikih iznaha. Robert Baden – Powell je rođen 22. veljače 1857. godine u Londonu, na broju 6. Ulice Stanhope (sada Stanhope Terrace 11.) Paddington, kao osmo od desetoro djece. Otac Revend B.P. je bio svećenik, profesor na Oxfordskom sveučilištu i poznati književnik. Njegova majka je bila starija kćerka admirala Vilima Smitha, potomka glasovitog junaka kapetana Smitha. Koji se je proslavio svojim pustolovinama u Sjevernoj Americi za vremena kraljice Elizabete. Dva je puta pao u ropstvo Indijancima, ali je uvijek naživio i udesan na živu pobjegao strašnoj smrti. Njegova praunuka, majka Robertova, nije vidjela u svojem životu takvih junaštava, ali je svakako naslijedila ponešto od svojih predaka i to slobodni duh i veliku duhovnu nadarenost.

Razumije se kako su djeca ovakvih roditelja bila prirodno nadarena: pojedinačno su se isticali na mnogim područjima, kao u slikarstvu, glazbi, jezikoslovlju, a osobito u prirodnoznanstvu. Otac B.P. – a nije htio svoju djecu rano slati u školu. Prva škola mladog Roberta i njegove braće bila je sama priroda. Oni su voljeli provoditi svoj život pod vedrim nebom, proučavaju vrste bilja, životinje, običajne životinje te traže rijetke kukce, leptire i cvijeće. Robertu je bilo 4 godine, kada mu je otac umro, ali to nije imalo nikakvih loših posljedica za odgoj djece. Majka B.P. je tako dobro znala odgojiti djecu, te su se za udili i ljudi poput Ruskina i Tekkereya (glasoviti estetik i pisac). Tajna njezinog uspjeha leži u razboritosti i ljubavi izmeću majke i djece. Ona je poticala svoju djecu na samostalnost i samoinicijativu. Mali Sti (kako su zvali Roberta) u 3. godini života znao se sam obući i svići; u 5. godini on vodi samostalno računanje o svom izdatku i primitku. Počeo je jahati kad i hodati. Još za mladih dana on i brat Henri napravili su ambar s kojim su istražili obale otoka White-a. Jednom udariše sa svojim ambarom na jednu pešinu. More je bilo uzburkano. Izgledalo je kako je za male istraživače došao kraj. Robert se bacio na dno ambara, jer je izgubio svaku nadu u spas. Brat Henri mu je naložio, neka dohvati veslo koje mu je ispalo u more. Bratova briga za veslo probudila je u njemu muževnost i brigu za spas, te su se uspjeli spasiti. Od tog trenutka B.P. nikad nije oajavao nego je dobro zapamtio, kako u takvim trenucima ljude proečaj, ako im je pažnja svrhaena na druge stvari, pa makar to bile i sitnice. Poslije su putovali po rijekama Engleske i Wallisa, a pješice su prošli Škotsku i Wallis. Više puta su morali prenoćiti pod vedrim nebom. Na tim putovanjima su naučili sve što treba znati skaut, naime: plivat, veslat, kormilarit, vezatvorove, ložit vatru, kuhat jelo, podizati i graditi šator, pecati i loviti. Jednog dana, pripovjeda B.P., htio je uhvatiti pitomog zeca ne pitaju i za to vlasnika.

On je dopuzao tako blizu, kad je već nakanio pucati, opazio je s druge strane jednog lovca, koji je tako nerazpuzio. Robert se opet četveronoške vratio nazad, a kasnije opazi kako je to isto uinio i onaj drugi, kojega je držao za stražara. Tako su oba lovca ostala bez većere. Ta putovanja nisu bila samo puka zabava. Braća B.P. su sve i pomno bilježili u svoj album slika i dnevnik. Promatraju i tvornice stekli su mnogo praktičnog znanja. Malog Roberta je jako zanimalo snalaženje u nepoznatim gradovima. Osobito mu je bilo drago prijateljstvo vatrogasaca, koji je posao cijenio i volio. Pod takvim prilikama morao je Robert rano odgojiti u sebi ono što treba skautu: samostalnost i samopouzdanje u granicama skromnosti. Navršivši 12. godinu, stupio je Robert u pripremnu školu. Te je 1871. god. stupio u glasovitu školu "Charterhous", gdje je razvijao interes za umijeće skautizma i prirodnoznanstva. U šumi oko škole, B.P. bi se sakrivao svojim učiteljima, lovio bi i pripremao zečeve, ali uz oprez kako ga dim ne bi otkrio.

1876. godine B.P. se prijavljuje u vojsku i odlazi u Indiju kao mladi vojni asnik, specijaliziran u življenju u prirodi, izradi mapa i izvi anju. B.P. je uvodio nove metode u obuku vojske: male jedinice ili patrole, koje rade zajedno pod jednim voditeljem, sa specijalnim priznanjima (bedževima koji su nalikovali magnetnoj igli kompasu) za one koji su se isticali.

Marljivi rad B.P.–a nije ostao bez ocijene. 1884. god. Englesko vojno zapovjedništvo ga šalje u Afriku, gdje je morao sudjelovati u bitkama protiv crnaca, koji su se pobunili u oblasti Be uda-land. B.P. se brzo snašao u novom životnim prilikama. Za kratko se vrijeme i tu iskazao kao izvrstan izvidnik i asnik. Godine 1887. postao je brigadni major, 1888. vidimo ga a utantom zapovjednika vojne ekspedicije protiv Zulusa. (Zulua) U isto vrijeme postavio ga je njegov na elnik, general Lajtnant Smith, zapovjednikom izvidnih eta. Borba protiv Zulusa završila je brzo i s povoljnim ishodom za Britance. General Smith je odlikovan, a ujedno i postavljen general-guvernerom otoka Malte. On me utim nije zaboravio B.P. – a, koji je mnogo doprinjeo njegovom uspjehu. B.P. – u je predloženo mjesto adjutanta i vojnog ministra kod general-guvernera. B.P. je na otoku boravio tri godine. Nije išao na mnogobrojne sve ane gozbe, ve je itavo svoje vrijeme provodio u vojarni s vojnicima, te je prou avao povijest viteštva, naposve Ivanjskog reda. Romanti na priroda, velika junaštva nekadašnjih gospodara otoka, ostavili su u njemu duboki utisak. On sam je govorio kako je neke skautske zakone uzeo iz pravila viteških redova. Kako vidimo B.P.–u nije uzalud prošlo vrijeme, on je iz svake zgrade crpio neku korist.

Godine 1894. nalazi se u Engleskoj. Tu je imao priliku, pokazati svoju muževnost i izvanrednu strpljivost. Naime, ugrizao ga je pas za kojeg su držali kako je bijesan. Po nalogu lije nika morao je svoju ugrizenu ruku svaki dan držati u vru oj vodi, te je tom zgodom pokazao veliku strpljivost. Slijede e godine polazi B.P. opet u Afriku na poziv sira Francisca Scotta, kojemu je vlada naložila, da završi borbu s divljim crna kim plemenima Ašati. Sir F. Scott postavio ga je svojim pomo nikom. Ašati su bili vrlo ozbiljan protivnik Engleza. Još 1824. god., su zapo eli odlu nu borbu protiv tu inskog gospodstva. Tada je pao žrtvom njihovog junaštva i izdajni kog nehaja svojih, guverner tkzv. Zlatne obale, sir Makart. Nesretni Makart dobio je za obranu mjesto ba vi baruta, ba ve s bigulama. Kralj Ašantija si je od njegove lubanje izradio kalež. B.P. je organizirao pomo nu etu od crna kih plemena, koja su bila u neprijateljskim odnosima s Ašantijima. Teškom mukom je uvježbao i disciplinirao svoju crna ku vojsku od 500 ljudi. Za geslo si je postavio jednu staru englesku poslovicu, kojoj je smisao: "Nemoj se uznemiravati, jer strpljivost sve nadvlada". On je zaista nadvladao sve poteško e i u kratkom roku je krenuo sa svojom etom, kao avangarda ekspediciji u unutrašnjost neprijateljskog kraljevstva. Put je bio težak, a taktika Ašantija je bila slijede a: dok je engleska vojska išla naprijed po cesti, njihove etice su išle kroz guste šume usporednim stazama. Neo ekivanom navalom one bi mogle prekinuti vezu izme u engleske vojske i njezine baze.

Zanimljiv je na in ratovanja Ašantija. Za vrijeme bitke vojnici su išli u prvim redovima, iza njih je išao red nižih asnika, za njima su išli viši asnici, a bojni red zaklju uje sam zapovjednik. Zada a je onih koji su iza, tjeranje u boj onih ispred. Uzmi u li vojnici smrt ih eka od njihovih na elnika. A za izgubljenu bitku odgovara glavom zapovjednik vojske. Uzevši u obzir kako je vojska Ašantija bila od 8000 momaka, treba priznati da je to bio ozbiljan neprijatelj, pogotovo za B.P.-a s njegovom crna kom vojskom. Ali B.P. brzo je upoznao prilike svoga protivnika. Nevjerojatnom brzinom i energijom on iznenada zauzme prijestolni grad Ašantija, Kumasi. Kralj Prempe i njegova majka bili su zarobljeni zajedno s ostalim velikašima. U velja i 1886.god. rat je bio slavadobitno završen. Valja spomenuti da je najlju i protivnik Engleza bila malarija, od koje su dakako najviše stradali asnici. Za svoje zasluge bio je B.P. unaprije en za lajtnant-pukovnika. Iste godine on ve ratuje protiv Matabela u sasvim drugoj pokrajini Afrike. Matabeli zapravo nisu podloženi Englezima, ali kad je kod njih nastala kuga na stoci, engleski guverner naložio je, da se uništi okuženo blago. Budu i da je kod Crnaca stoka glavni izvor bogatstva i temelj narodne ekonomije, Matabeli su shvatili nalog guvernera, kao želju, da se uništi ne samo njihovo bogatstvo, ve i njihovo pleme. Svoj su ustanak zapo eli navalom na pojedine posjede bijelaca. Za nekoliko dana poginulo je 150 bijelaca i to više žena i djece. Vijesti o tom krvoproli u uznemirila je Engleze. Oni su poslali vojsku od 5000 momaka, da umiri Matabele. Crnci su sa svoje strane dignuli vojsku od 30.000 vojnika, i to ure enu po primjeru Ašantija. B.P. je imao dužnost, da vodi etu lajtnant-pukovnika Plumera. Teritorija Matabela bila je ogromna, ona je zapremala više nego li Njema ka i Francuska skupa. Tjerati pred sobom protivnika - to bi zna ilo uzalud gubljenje vremena i sile. Stoga si je B.P. postavio za svrhu, da na e glavni logor Matabela, gdje su bile skrivene žena i stoka. On je znao, da e, zaplijenivši tu stoku, svršiti rat u najkra em roku. Da dozna mjesto glavnoga logora, trebao je sam da ide na izvi anje bez ikakve ete. On je pošao u izvi anje samo u pratnji jednog sluge, crnca Zana.

Evo što priča B.P. za to svoje junačko djelo:

“Prošli smo preko 50 milja i našli pred sobom brežuljke, a za njima gorski lanac. Po dimovima od vatre, naloženim po neprijateljskim stražama, našli smo prolaze. Omotali smo kopita svojih konja krpama od starih gunjeva i do ekali smo noć, da idemo naprijed. Rano ujutro, kada smo prešli brežuljke, opazili smo cijeli niz vatra. Žan je odmah posumljao, da je vatru zapalio jedan ovjek, koji je prelazio od mjesta do mjesta, da zapali vatru, a prema tome neprijatelj je doznao za naš dolazak i htio nas prevariti. Naše je provizorno zaklonište bilo upravo protiv neprijateljskih položaja, koji su bili na vrhuncima gorskog lanca. Da istraži, što je na stvari, Žan je skinuo svoje europsko odjelo i išeznuo. Moram priznati da sam sumljao na Žana. Osvanuo je dan i Žan se vratio. Da nije znao jezika, bio bi uhvaćen u jednoj zasjedi. Mi smo odlučili promijeniti naše zaklonište i pošli u pravcu prema krilu neprijateljskih položaja, ako bi se to dalo neopazice učiniti. Zaustavili smo konje kod jednog starog drveta. Ušli smo među anje krava i lajanje pasa. Izgledalo je, kao da se s one strane planine nalazi glavni logor. Ja sam ispio nešto vode, pojeo jedan dvopek i komadi čokolade, i to je bio moj ručak. Poslije ručka pošlo sam polagano puzati prema vrhuncu brda ka nekom grmlju. Sretno sam dopuzao do tog grmlja i opazio s druge strane glavni logor. Sad sam imao zadatak da istražim, gdje bi bilo najzgodnije jurišati na neprijateljske položaje. Trebalo je da se vratim natrag. Ne znam kako se to dogodilo, ali sam bio opažen. Odmah se za ulagačala i u potjeru za “bijelim vukom” skočio je s raznih strana više crnih stražara. Dok sam bježao, oni su otvorili žestoku puščinu vatru. Ja sam skakao s kamena na kamen, letio sam kao ptica. Moram zahvaliti svome iskustvu u plesu, da sam imao takvu vlast nad svojim nogama i takvu točnost u njima. Ples “serpantin” najviše mi je koristio u tom upravljanju vlastitim nogama.

Crnci nisu bili naučeni, da tako trče po planinskom terenu, a njihove vođe su naložile da prestanu pucati, jer su htjeli uhvatiti “bijeloga vuka” živog. Ali bijeli vuk, “Iteeza” (tako su zvali B.P.-a Crnci), mijenjaju i pravac svog bijega, ostavio potjeru daleko straga i dotrčao do starog, suhog drveta, gdje je bio Žan s konjima. “Signalizacija” pomoću dima pokazala nam je, da su nas na brežuljku spremni dočekati. Morali smo prema tome bježati stranputcima, i to među gorskim lancem i lancem brežuljaka”. Tako je sretno izvršio svoju zadatak u “Iteeza”. Uopće, svuda je pratila sreća “bijelog vuka”. U bitci na rijeci Umguz skoro je poginuo od neprijateljskog taneta. Jedan Matabel htio ga je ubiti s drveta, na kojem se sakrio. Njegovo je tanete pogodilo B.P-ovu cipelu. Jedanput umalo da nije nastradao od velikog kamena, koji je bio bačen iz starinskog topa. Drugi put njegova vlastita puška zapela je o drvo i tanetom mu probušila šesir. Crnci su držali B. P. nekim čarobnjakom. I zaista, on je mogao odgonetnuti ili pronaći istinu na temelju samih neznatnih podataka. Jednog jutra išao je “Iteeza” sa svojim izvidnicima, doznati za neprijateljske položaje. Njegovo je oko odmah opazilo na strani do puta neko lišće. On je dignuo nekoliko listova i svratio pažnju na to, da mirušu po pivu. Tada stvorio zaključak, da su istim putem prolazile ženske iz susjednog crnoga sela i nosile na glavi posude s pivom, koje je bilo za epljeno spomenutim lišćem od jedne biljke koja raste samo u blizini sela. Bilo je to u 5 sati ujutro; poslije 5 sati nije puhao vjetar, a samo vjetar mogao je zbaciti lišće s posuda. Ovo crnako pivo brzo se ukiselilo i stoga su se ženske žurile, da ga im prije donesu vojnicima, a vojnici su ispijili pivo i donijele. Prema tome crna ka vojska je pijana i nehajna. A to je iskoristio odmah njihov mudri protivnik. B.P. sam kaže za svoju krasnu izvidničku sposobnost, kako ona odgovara nacionalnom engleskom karakteru:

“Ljubav ka pustolovinama i duh neovisnosti kod nas su u krvi. Ali treba u sebi odgajati sposobnost za izvišanje i to se isplati, jer izvišanje razvija u ovjeku zdravi smisao, hladnokrvnost i smionost, osim toga naučava da interese zajednice izvidnik stavi višje od svojih privatnih i osobnih interesa”.

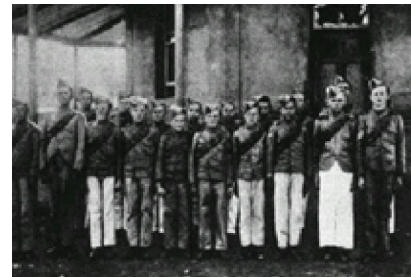
Nisu svi kadri podnositi teški rad izvidnika ili uopće ratne prilike kolonijalnog rata. Sam Baden - Powell pripovjeda, o slučaju jednoga vojnika, koji je jednoga jutra došao u engleski logor, izgubivši konja, a

priповjedaо je kako je imao posla sa cijelom etom neprijatelja. Taj je neprijatelj bio jedan ili dva voda engleskih izvidnika, koji su ga htjeli zaustaviti kada je skakao u noj tmcici k logoru jurio glavom bez obzira), no me utim junaku se pri inilo kako ima posla s Crncima (ljutim afri kim neprijateljskim plemenom) i on je tako po eo pucati u svoje. Za nagradu jadnik je dobio besplatno kupanje u hladnoj vodi. Ako izvidnik mora upravljati osobom, to od toga nije daleko do iskustva upravljati s drugima. Ovo je umije e u potpunoj mjeri postigao B. P. On je sa svima jednostavan i naravan, uvijek se prijazno smije, on zna kombinirati strogost i dobrotu u svom ponašanju prema vojnicima. Stoga je postao mio i drag i svojim kolegama asnicima i svojoj mom adi. Skoro e mu poslužiti na korist i njegova izvidni ka pronicavost i njegovo znanje, kako treba upravljati ljudima, da zajedno s njima stvori nešto znamenito. To se dogodilo za vrijeme rata Engleza protiv Bura, koji je proslavio samo jednog Engleza, a taj je bio naravno - naš "bijeli vuk".

Tako je 1899. god. zapo eo englesko-burski rat (1899-1900). B.P. nije htio ostati bez posla. "Nadam se, da e mi se dati topli kuti ", rekao je na po etku rata i nije se prevario. Dobio je nalog organizirati u Be uanlandu iregularne ete. Te bi ete imale zada u sprije iti ustanak Crnaca, braniti zapadnu granicu Be uanlanda i južnu Rodeziju, zašti ivati engleske naseljenike i držati vezu izme u luke Buluvajo i južnih engleskih položaja. im je B.P. oraganizirao dvije ete, bio je postavljen za zapovjednika gradi a Mafeking. B.P. vidio je kako može posti i spomenute zada e samo u slu aju, ako Mafeking ostane u rukama Engleza. Za kratko vrijeme napravio je jaku utvrdu, Buri su se požurili da navale na Mafeking, ali su naišli na juna ki otpor. 217 dana trajala je glasovita obrana utvrde. B.P. imao je samo 1700 ljudi za obranu, a od njih preko polovice prije nisu znali, kako treba baratati s puškom. Njegovo je topništvo brojilo samo etri topa, od kojih je jedan bio na injen po njegovim uputama. Buri su posjedali tvr avu s vojskom znatno ve om od posade; bilo ih je katkad i do 12.000.

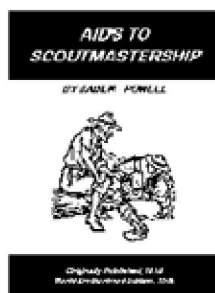
Samo su izvandredni talenti branioca Mafekinga spasili ast engleskog oružja. On je dobro znao obi aje i karakter svog neprijatelja, znao je sve promjene, koje bi se dogodile u protivnika. Svake bi no i išao u izvi anje, a po danu bi opet radio. Najve u brigu je posvetio tome, da posada i stanovništvo grada ne izgube borbenost i vjeru u uspjeh. U tu svrhu izdavao je novine "Pošta Mafekinga", na kojima je bilo naštampano: "Izlazi svaki dan, ako nema zapreka sa strane granata". Dana 21. sije nja 1900. god. priredio je izložbu djece, na kojoj su bili odlikovani najbolji dje aci. Kada je nestašica ljudi došla do jako osjetljivih granica, prihvatio je misao svog asnika lorda Eduarda Cecile-a, da iskoristi dje ake za službu veze, uvanja zgrada i kao saniteta.

Dje aci su imali svoga na elnika seržant-majora Gudieara. Ovo je za etak budu e skautske organizacije. Skauti Mafekinga bili su B.P-u od velike vrijednosti. svibnja 1900. god. Mafeking je bio oslobo en engleskom vojnom, koja je potisnula Bure prema sjeveru. Za izvrsnu službu B.P. je odlikovan promaknu em u general-majora. Ali naš je junak skroman. On je esto govorio, da je Mafeking bio la om gdje kapetan sam bez posade ništa ne bi u inio. Juna ka obrana Mafekinga bila je možda jedino djelo, koje je poslužilo na ast engleskom oružju, ina e su za vrijeme burskog rata Englezi trpjeli neuspjeh za neuspjehom. Razumije se da je B.P. postao odmah vrlo popularan. U svim engleskim gradovima Južne Afrike htjeli su ga ugostiti i po astiti. Naš je junak došao inkognito u Captovu baš u trenutku, kad su mu tamo spremali sjajan do ek. On je sudjelovao u svim sve anostima, koje su mu bile prire ene, ali se nije otkrio. Gra ani, ražaloš eni što nije došao slaviljenik, tek su kasnije doznali za njegov boravak me u njima. On je postao popularan i u metropoli, a osobito su mu dje aci pisali masu pisama i ta pisma nisu nikada ostajala bez odgovora. 1903. godine B.P. se vratio u London. Iz Londona je bio poslan u Ameriku, da prou i taktiku ameri ke konjice. Tamo je poblize upoznao život kanadskih lovaca - "traperi" i pastira "kauboja". Od prvog prou avanja ostale su neke igre i vježbe kod boy-skauta.

Vrijeme od 1903.-1907. god. moramo smatrati vremenom preokreta u karijeri i životu sir Roberta. Prije je bio u prvom redu vojnik, sada je postao pedagogom, odgojiteljem omladine. Što ga je potaknulo na to, da postane pedagogom? Valja priznati, da glavni uzrok tome leži u njegovom rodoljublju. Ono ga je baš i potaklo, da misli na povećanje snage svoga naroda.

Sam B.P. kaže, kako je o potrebi novog sustava odgoja počeo razmišljati najviše pod utjecajem slijedećih prilika: 1.) Za vrijeme burskog rata došao je do konačnog uvjerenja, kako dobre vojnike može pripremiti samo onaj, koji bude u njima odgojio svjesno shvaćanje dužnosti ili inačice karaktera. U naše doba malo što vrijedi vojnik - automat; suvremeni rat traži od vojnika veliku inteligenciju i brzu valjanu odluku. 2.) Za vrijeme boravka u domovini B.P. svratio je pažnju na strast svoga naroda za sportom. A glavno, što je na njega porazno djelovalo, bilo je da Englezi vole sport, to jest vole samo gledati utakmice, a ne sudjelovati u njima. Dakle ono što ima u sebi dobrog sporta, to ne utječe na fizički razvoj naroda. Omladina ostaje krhka, slaba i mekušna, a osim toga ona se u i nezdravim stvarima, okladi i hazardnim igrama. Baš su u to vrijeme Englezi trošili 7,000.000 funta sterlinga za ulazninu na nogometne utakmice, 20,000.000 funta sterlinga trošilo se u igri na oklade. Gubitak vremena i novca, kvarenje karaktera donose tolike štete, da je B.P. imao pravo govoriti o opasnosti koja prijete Velikoj Britaniji. Svoje iskustvo izlaže u knjizi "Aids to Scouting" ili "Pomoć u izvištstvu", koje postaje literatura u nekim školama.

U ljeto 1907. godine B.P. se upoznaje s radom Artura Pearsona u Dječjem domu, te im priopćava svoje znanje.

Kako bi isprobao svoje metode, organizirao je 25.07.1907. godine ogledno logorovanje na otoku Brownsea, Poole, u Dorsetu. Sa sobom je poveo 22. dječaka, od kojih su neki bili iz ekskluzivnih javnih škola, a neke iz radničkih domova. Bili su podijeljeni u četiri patrole: Bulls (Bikovi), Curlews (Šljuke), Ravens (Gavranovi) i Wolves (Vukovi)! U siječnju 1908. godine u šestnaestodnevni nastavak preprerene knjige "Pomoć u izvištstvu" B.P. izdaje knjigu "Scouting for Boys" ili "Izvištstvo za dječake". Koji su se spontano organizirali u patrole. Te ih na njihov nagovor B.P. počinje voditi 22.12.1908. god.

1910. god. B.P. se povlači iz vojske u dobi od 53 godine po savjetu kralja Edwarda VII i radi na jačanju Skautskog pokreta.

1910. god. B.P. se povlači iz vojske u dobi od 53 godine po savjetu kralja Edwarda VII i radi na jačanju Skautskog pokreta.

B.P. 1912. god. ženi se Miss olave St. Claire Soames (iz ovog braka su sin Peter i dvije kćerke,

Heather i Betty) Vjenani dar Olivi i Robertu B.P. od skauta.

1916. god. osnivaju se pokret za poletarce, te za planinke, a 1919. god. i branski pokret 1920. god. se održava prvi međunarodni Jamboree u Olympia - Hall, London, Engleska na kojem je B.P. proglašen za "Glavnog skauta svijeta" (Chief Scout of the world). 1922. godine izdaje knjigu "Rover book" ili "Priručnik za bratane". Te mnogo putuje po svijetu i piše najpotrebnije priručnike. 1931. god. je održan prvi skup bratana u Kanderstegu.

1924. god. je održan 2. Jamboree u Kopenhagenu. 1929. god. se održava 3. Jamboree u Birkenheadu, (Arrowe Park, na Wembley stadionu): B.P. postaje Lord od Gilwell-a, pred 21 000 skauta, a titulu mu je predao Princ od Wales-a.

1931. god. B.P. se zbog narušena zdravlja vraća u Keniju (Afrika), gdje dovršava svoje mnogobrojne knjige namijenjene skautima. 1941.

08. siječnja u Nyeri (u blizini Nairobi-a) umire u starosti od 83 godine. 09. siječnja je pokopan u sjeni planine Mount Kenya. U blizini gradića Paxtu.

Na grobu B.P. – a i njegove žene Olive B.P. stoji: U sjenjanje na Roberta Baden-Powella glavnog skauta svijeta 1857 – 1941. ,a iznad su ukrštene zastava WOSM-a (Svjetske organizacije izvištačkog pokreta) i WAGGGS-a (Svjetske organizacije planinki/ Girl guides).

